

Arrest

nr. 252 682 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 en 14 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij hun huidig

verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun huidig verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van hun vorig verzoek om internationale bescherming hebben uiteengezet. Verzoeker herhaalt zijn vrees om gearresteerd te worden door de Servische autoriteiten en voor een periode van twintig tot dertig jaar in de gevangenis te belanden. Hij voegt hieraan toe dat de politie op 1 juni 2020 naar zijn woning kwam voor een informatief gesprek omdat hij, die wil dat zijn regio bij Kosovo toebehoort, als terrorist gezien wordt. Hij vreest dat hij hetzelfde als andere oud-strijders die met de Serviërs problemen kregen en door hen gearresteerd en/of ontvoerd werden, zal overkomen en voor twintig tot dertig jaar in de gevangenis zal belanden. Verzoekster herhaalt de problemen van haar man met de Servische autoriteiten en voegt hieraan toe dat er op 1 juni 2020 enkele politieagenten naar haar man kwamen zoeken in de woning van haar schoonfamilie. Zij vreest dat als de Servische autoriteiten haar man niet te pakken krijgen, ze achter haar aankomen.

Ter ondersteuning van hun verklaringen in het kader van hun huidig verzoek leggen zij de volgende documenten neer: paspoorten; identiteitskaarten; een schrijven van N. H., de voorzitter van de veteranencommissie, van 1 juni 2020, waarin hij het bezoek van de Servische autoriteiten aan hun woning in de ochtend van diezelfde dag bevestigt; een schrijven van V. R., voorzitter van de gemeenteraad van Rahovicë, van 2 juni 2020, waarin ook hij het bezoek van de politie aan hun woning daags voordien bevestigt; een USB-stick met vier YouTube-video's over de arrestatie in 2012 van acht leden van de veteranencommissie, over ex-burgemeester R. M. die aan de grens van Servië met Kosovo tegengehouden werd, over de huiszoeking bij hun buurman N. B. en over een Kosovaarse delegatie die in Preshevë kwam zien hoe de Servische autoriteiten de bevolking onopvallend wegjaagt uit de regio.

In het kader van hun eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing waarbij hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd omdat verzoekers hun vrees voor een jarenlange gevangenisstraf naar aanleiding van verzoeker zijn oorlogsverleden in 2001 niet aannemelijk gemaakt hadden; omdat de huiszoekingen bij een aantal ex-UCPMB'ers, onder wie hun buurman N. B., niet gelijkgeschakeld kunnen worden met vervolging of ernstige schade in hun hoofde; en omdat de algemene situatie in hun regio van herkomst tot slot niet van die aard is dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hun beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arresten nr. 236 177 van 28 mei 2020 en nr. 236 179 van 28 mei 2020.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

5. Verzoekers hebben aan hun verzoekschrift de documenten "3. Introductiebrief nieuwe asielaanvraag" en "4. E-mail, 13.07.2020" gevoegd. In de introductiebrief wordt het relaas van verzoekers uiteengezet, worden hun nieuwe elementen aangehaald en wordt gesteld dat zij geen bescherming kunnen krijgen van de Servische autoriteiten en wordt hierbij verwezen naar verschillende artikels/rapporten.

Verzoekers weerleggen noch ontkrachten de vaststellingen uit de bestreden beslissingen omtrent hun voorgelegde documenten waarnaar verwezen wordt in hun introductiebrief: "Uw verklaringen dat de politie op 1 juni 2020 naar uw woning kwam om een 'informatief gesprek' met u te hebben - zoals u er in 2019 al twee aan de grens zou hebben gehad (Verklaring DVZ 2e VIB, vragen 16 en 18) – overtuigen immers helemaal niet. Het is immers onaannemelijk dat er bij u plots op 1 juni 2020, toen u al een negental maanden Servië op een legale wijze had verlaten en meer dan een jaar nadat u voor het laatst aan de grens zou zijn tegengehouden, politie bij u voor een informatief gesprek zou zijn langsgesproken. Nochtans kwamen er in al die jaren dat u na de oorlog in uw regio nog in Servië verbleef, i.e. bijna twee decennia, nooit politieagenten langs (CGVS 1e VIB, p. 21). Dat in die periode nooit agenten langskwamen, maar dat ze dit wel zouden gedaan hebben wanneer u al negen maanden op legale wijze het land heeft verlaten en net nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in uw zaak uitspraak heeft gedaan, kan helemaal niet overtuigen. Dat u in dit verband twee brieven kon neerleggen die dit informatief gesprek d.d. 1 juni 2020 bevestigen, doet hieraan geen afbreuk. Bewijsstukken dienen immers te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is. Bovendien vertonen deze brieven een sterk gesolliciteerd karakter, aangezien ze op basis van de verklaringen van uw familieleden werden opgesteld.

Betreffende de YouTube-video's dient opgemerkt dat deze geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie (Verklaring 2e VIB, vraag 18). Er kan dan ook herhaald worden dat u door een loutere verwijzing naar gebeurtenissen die geen verband houden met uw persoon niet concreet aantoonde aan dat er in uw hoofde voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging blijkt. Dat er bij uw buurman N.(...) B.(...), ex-UCPMB'er, een huiszoeking gebeurde, staat op zich niet ter discussie, doch deze gebeurtenis houdt, zoals u verklaarde tijdens uw eerste verzoek, geen verband met uw persoonlijke situatie. Met de verwijzing naar de aanhouding in 2012 van enkele leden van de

veteranencommissie of met het feit dat ex-burgemeester R.(...) M.(...) aan de Servisch-Kosovaarse grens werd tegengehouden toont u evenmin aan dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees. Met de loutere verwijzing naar het feit dat er een Kosovaarse delegatie poolshoogte kwam nemen in uw regio van herkomst toont u tot slot evenmin in concreto aan dat u er vervolgd wordt of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”

In hun introductiebrief wordt verder verwezen naar dezelfde artikels/rapporten als deze die in hun verzoekschrift aangehaald worden omtrent het gebrek aan bescherming van de Servische autoriteiten. Een algemene verwijzing naar artikels/rapporten en algemeen stellen te behoren tot een minderheidsgroep volstaat niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

6. Verzoekers hebben aan hun verzoekschrift nog de volgende documenten gevoegd: “5. E-mail, 13.08.2020”, “6. Persartikel”, “7. Persartikel”, “8. Persartikel”, “9. Persartikel”, “10. Persartikel” en “11. ilir Zylfiu, Dukagjin Leka, Valbona Ahmeti Zylfiu, Albanian Minority in Serbi, Acta Universitatis Danubius (vol. 10, no. 2/2017)”.

De Raad merkt op dat een aantal artikels niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze artikels conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Hoe dan ook volstaat een algemene verwijzing naar artikels/rapporten omtrent o.a. ex-soldaten die jarenlang geen vervolging hebben gekend en plots problemen krijgen met de autoriteiten, niet om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

7. In de mate verzoekers aanvoeren dat verzoeker tot een sociale groep behoort, namelijk die van ex-soldaten van Albanese afkomst van de UCPMB in Zuid-Servië die opkomen voor de rechten van de Albanese, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vraag of de door hen omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat verzoeker wordt vervolgd. Verzoekers moeten immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

8. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij een aanvullende nota hebben ingediend met nieuwe stukken die de kans groter maken dat zij erkend worden als vluchteling. Verzoekende partijen stellen dat zij etnisch Albanees zijn en slachtoffer zijn geworden van uitzuiveringsacties in Servië. Verzoekende partijen wijzen erop dat er veel getuigenverklaringen zijn waaruit duidelijk blijkt dat er nog altijd ex-soldaten actief worden vervolgd. Verzoekende partijen benadrukken de nieuwe elementen en de algemene informatie die de bestreden beslissingen tegenspreken. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij ook niet naar de politie kunnen stappen of bescherming kunnen krijgen van de autoriteiten. Voor het overige verwijzen ze naar het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete en valabele argumenten bijbrengen die vermogen afbreuk te doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

De Raad herhaalt en benadrukt dat in het kader van verzoekende partijen hun vorig, eerste verzoek om internationale bescherming bij 's Raads arresten nrs. 236 177 en 236 179 van 28 mei 2020 werd vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partijen de door hen aangehaalde vrees om gearresteerd te worden door de Servische autoriteiten en veroordeeld te worden tot een gevangenisstraf van twintig of dertig jaar, een vrees waar zij in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming aan blijven vasthouden en op voortbouwen, niet aannemelijk maken. Zoals eerder in voormelde beschikking werd vastgesteld, brengen verzoekende partijen bij hun huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen bij die voormelde beoordeling in het kader van hun vorig verzoek gedaan in een ander daglicht mogen plaatsen.

Verzoekende partijen houden op algemene wijze voor dat de nieuwe elementen en algemene informatie de bestreden beslissingen tegenspreken. Zij tonen dit evenwel niet in hun persoonlijk geval aan en weten hierin niet te overtuigen. Immers, waar zij naar de door hen per aanvullende nota bijgebrachte documenten verwijzen (waarvan zij een deel al eerder bijbrachten, maar nu de vertaling ervan voorzien), dient, net zoals dit het geval was in voormeld arrest waar eenzelfde vaststelling werd gedaan, te worden vastgesteld dat dit, zoals o.a. wat het artikel betreft dat volgens de aanvullende nota de discriminatie van de minoritaire Albanese bevolking in Servië aantoont, algemene informatie betreft die geenszins betrekking heeft op hun persoon. Het houdt geen verband met hun persoonlijke situatie en de door hen voorgehouden problemen die zij zelf met de Servische autoriteiten zouden kennen. De door verzoekende partijen bij hun aanvullende nota gevoegde artikelen, zoals o.a. het artikel omtrent de huiszoeking bij N. B., een voormalig soldaat van UCPMB, heeft geen betrekking op verzoekende partijen zelf en is dan ook, in tegenstelling tot wat ze op algemene doch niet onderbouwde wijze voorhouden, niet van aard om op de in de bestreden beslissingen gedane concrete vaststellingen met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoekende partijen en hun voorgehouden problemen met en vrees voor de Servische autoriteiten, een ander licht te werpen. Verzoekende partijen beweren weliswaar op algemene wijze, doch kunnen niet worden gevolgd in hun algemene stelling als zouden die nieuwe stukken bij hun aanvullende nota opgenomen de kans groter maken om als vluchteling te worden erkend. De neergelegde informatie is algemeen van aard en heeft hoe dan ook geen betrekking op verzoekende partijen. Deze is dan ook geenszins van aard de in het kader van huidig volgend verzoek (en vorig verzoek) gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoekende partijen komen voor het overige niet verder dan het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen -zo wijzen ze er opnieuw op algemene wijze op etnisch Albanees te zijn en slachtoffer te zijn geworden van uitzuiveringsacties in Servië en herhalen ze niet naar de politie te

kunnen stappen of bescherming te kunnen krijgen van hun autoriteiten- en het formuleren van algemene opmerkingen en beschouwingen, zoals waar zij opmerken dat er veel getuigenverklaringen zijn waaruit duidelijk blijkt dat er nog altijd ex-soldaten actief worden vervolgd, waarmee zij opnieuw geen verband met hun persoon aannemelijk maken. Zij tonen hiermee echter, zoals eerder al in eenzelfde zin in de beschikking van 12 januari 2021 werd opgemerkt, niet *in concreto* aan dat zij in hun land van herkomst Servië werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hen in hun land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. De Raad beklemtoont dat een dergelijke vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een dergelijk risico op ernstige schade *in concreto* dient te worden aangetoond waar verzoekende partijen echter op voormelde wijze, en gelet op hetgeen eerder werd vastgesteld, in gebreke blijven (*cf.* RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Tot slot verwijzen de verzoekende partijen naar hun verzoekschrift, zonder dat zij echter verder nog concreet ingaan op en daadwerkelijk enige concrete, laat staan inhoudelijke repliek met betrekking tot de in de beschikking van 12 januari 2021 opgenomen grond formuleren.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS